

ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ!...

Η καταπληκτικές όπεια λαζαρέψεις ένεις Γάλλου δημοσιογράφου. Υρπατικά έργια τευς. Γυμνοί, έπως ο 'Άδων'. Η συμπλοκή μέντον νά παραδεσθεύει. Τί είπε ο άρχηγες τους, χρονογένενες στο δικαστήριο, κτλ.

ΝΑΣ διάσημος Παρισινός ρεπόρτερ, όποιος δέν άφησε ανεξερεύνητη καμιά χώρα, καμιά περιοχή της γης, έκανε τα λεπτεστά μια μεγάλη περιοδεία στα κυριώτερα κράτη της Εύρωπης, για νά διαπιστωτεί σε άντρακας άδικα άνθρωποι που έσπασαν στον κατ' έξοχην αιώνα της μηχανικής επιστήμης, όπως ο δικός μας, νά λατρεύουν τό Σατανάς ως θεότητα. Η δημοσιογραφική αυτή άποστολή, έδωσε στο ρεπόρτερ πολλά εύκαιρια νά άνακταλύψῃ καταπληκτικά πράγματα — νά έξαρκρωσάνθη οι Διάσιλος έχει και σημειεύει άδικα πολλούς πιστούς, που τόν προσκυνούν μὲν την ίδια ευλάτεια μέντον την όποια τον προσκυνούν κ' οι άμφοφτοι άνθρωποι τού σκοτεινού μεσαιώνοι!...

Ο δημοσιογράφος αυτός άρχισε την περιοδεία του από ένα Βαλκανικό κράτος, τη φίλη μας Ρουμανία. Σάς παραθέτουμε τις έπιπλωσίεις του από τήν έπαφήν του μὲν την Ρουμάνους δαιμονιόταρά:

«Μιά νύχτα τοῦ Μαρτίου—χράφει ό ρεπόρτερ—θρέθηκα σ' ένα πανδοχεῖο τοῦ μικρού χωριού Πετρούνια, στή Βεσσαραβία.

Τό πανδοχείο αυτό ήταν έναν χαμηλότατον δωμάτιο, μέ δοκάρια στην οροφή, χωρὶς παρθυρό, μέ μικρά θαρελιά άραδασμένα στοὺς τούχους καὶ μέ χοντροφειαγένεαν τραπέσια. Ο ίδιοτητής—ένας ρυπαντός τύπος άραδασμένος στον πάγκο. «Ένα λαδούγιναρο, τοποθετέμενο μὲν μιά ψηλή κάσα, διτέλαι στον πάγκο, ξρριγιέ γύρω ένα μυστηριώδες φῶς, πού σε φόβιζε περισσότερο κι' από τό πιο πυκνό σκοτάδι.

Καθόμουν, απόνταρκομένος

σχεδόν, μπρὸς σ' ένα μπουκάλι κρασί, πού δέν τολμούσα νά τό πιώ, τόσο όρμικο ήταν τό ποτήρι—κι' άντη ζητούσα μάτιο νά πού τό πλύνη, υπήρχε κινύνος νά μέ παρεξηγήντι!—διαν. Εσφυγικά, τινάχτηκα δρθιος, τρομαγμένος.

Μερικοί πυροβολισμοί ακούστηκαν, μέσας στή θαθεία σιωπή τῆς νύχτας...

Ο ταθενιάρχης άνασκήκωσε τό κεφάλι του, έριξε γύρω του μιά νυσταγμένη ματιά, και υπερτερα... συνέχισε τόν ύπνο του! Θά ήταν, φαίνεται, συνηθισμένος σ' αυτού τού είναις τ' απρόσποτα περιστατικά.

Ανοιξα τήν πόρτα και βγήκα.

«Άκουσα τότε καὶ ἄλλους πυροβολισμούς, πού εύδιάκριτους. Έτρεά πρός τό μέρος όπου γινόνταν συμπλοκή κ' είδα ένα παράξενό θέαμα. «Έξη γυμνοί ἀνδρες είχαν πιαστή μὲ δόχτη χωροφύλακες πού πυροβολούσαν στόν άέρα γιά νά τούς έκφρισσον...

Ξερνικά, οι γυμνοί ὄνδρες τό έθαβαν στά πόδια τόσο γρήγορα, ώστε οι χωροφύλακες τούς έχασαν μέσα από τά μάτια τους. Έγγιώσαν, τούς είδα, σπάτη μέ δόχτη, στό ωρισκόμουν, νά τρέχουν σ' ένα όραγκο καὶ νά γάνωνται έκει, σάν νά τούς είλε γε καταπή τή γη! Τούς άκολουθήσα, σκανδαλίσμενος, κ' είδα πώς είχαν μήπε σε μιά σπηλιά πού ήταν μιανύγινη στό θάρακα.

«Η σπηλιά έκεινή έμοιαζε μὲ αίθουσα και είγει ώψος δέκα περίου μέτρων. Μιά στενή ρωγμή, διανούμενη, στό όραγκο, κι' από τήν δούσα μέ δυσκολία θά μπορούσε νά περάσῃ ένας κάθηρος, υποησίμευες γιά τό πόρτα. Μέσα από τή ρωγμή αστήν, είδα τί γινόταν στή σπηλιά.

Μερικές δεξέριαν ένα κόκκινο φῶς στήν αίθουσα, στή μέση, ήταν δάναμιεν μιά μεγάλη φωτιά. Γύρω από τήν πυρά, στεκόντουσαν ή περπατούσαν γυμνοί ὄνδρες, γυμνές τηρητρές, γυμνά κοριτσιά... Ογδόνταν περπάτησαν διάτομα ήσσαν συγκεντρώμενα εκεί μεσόσ... Τά ήδη μοναδικά σόματά τους γυμνάζουν παρέδεναν... Καὶ οἶοι φαινόντουσαν σάν νά μην είχαν συσταθείσι τί κάνουν, πού έριξανται. «Ολοι φαινόντουσαν μισηθημένοι από δικαστήματα δρυγει!...

Οι διάδρες έκεινοι, πού είχαν συμπλακή πρίν από λιγο μέτοψ χωροφύλακες, άρχισαν νά φέλιον, Ή γυναίκες άποτρα-

μέσα στό καταφύγιο τῶν όπαδων τού Διαβόλου. Τάς άπεριτούς χωροφύλακες. Πώς οι λάχτεις τού Διαβόλου, καὶ πολεογένεμενοι στούς πάντας, πού έπεραν νά γνωρίζουν, συνοδεύουμενοι από πολλούς άλλους συναδέλφους των, πού έπεραν νά γνωρίζουν, καὶ παρακολούθησαν μαζί μέ μέσα τήν παράξενη λειτουργία πού γνώταν στή σπηλιά.

Η δαιμονική τελετή τελείωσε κάποτε... Οι λάτρεις τού Διαβόλου—γιατί οι άνθρωποι αυτοί λάτρευαν τό Σατανά, πόπως έζηγησε ένας χωροφύλακας—φάνηκαν σάν νά συνήθαν άπο ένα θαύβι θνετορ. Μερικοί από αυτούς διέκριναν τά κεφάλια τῶν χωροφύλακών στό σανιγόμα της ρογμής και προσπάθησαν, μέ κινουραμένες και σπασμαδικές κινήσεις, νά ένασταφρέσσουν τά ρυζά τους. Βρέθηκαν θνατοί και μερικοί άλλοι, πιο ζαλισμένοι, οι οποίοι θέλησαν νά τούς εμποδίσουν. «Ένας γιαγαντός άνθρωπος έπεισε τη φωτιά, νά πόλιζουνται μέ ρόπτακα και νά δρομούν πρός τή ρωγμή, άπλωνται στά διαφόρους ύμνους. «Ηθελαν νά κάνουν ήρωαίκη έξιδο!

Μιά θρυλορία κόσουτηρε. Οι χωροφύλακες είχαν πυροβόλησε. Άδω από τούς γυμνούς άνθρωπους πέσανε καταγής. Είδος μια νέα νά πάνη τό δρίστερό τής στήθος, πού έβαψτηκε κόκκινο. Μιώ γρηγά, μέ μακρά γκρίζα μαλιά, πού έπεφταν στούς ρυτιδωμένους όμους της, γινόταν καταγής κι' άρχισε νά προσεύχεται μέ θραγήν φωνή. Μιώ συστήρα δρήπηκε στά προσόπου πάντα στά θρησκόματα κρέστος!...

Οι υπόλοιποι διαμινολάτραι άρχισαν νά μᾶς πετοῦν πέτρες, θργάζοντας άγριες κραυγές μίσους και έκδικησες! «Αναγκαστήκαμεν νά υποχωρήσουμε. Στό μεταξύ δύμως, είχαν τρέξει κ' οι κάτοικοι τού χωριού, καταλαβαίνοντας από τούς πυροβολισμούς δύτι κάτι συνέθαινε. «Όταν έμαθαν πώς μέσα στή σπηλιά ήσαν πολιορκημένοι μάγοι, άρχισαν νά τούς καταρίωνται καὶ νά παρακαλούν τόν χωροφύλακες νά εκεάνουν δλους αύτούς τούς διαθεματισμένους πού ντροπήσαν τό χωριό...

Η πολιορκία τής σπηλιάς συνεγίστηκε δύ το πρώιμο. Καὶ δις τό πρώτη οι διαυινόπληκτοι δέν έπαψαν νά φέλονται. τονίζοντας ένθυσιούς θνατούς στή δόξα τού Σατανά. Καπού-κάπατος, άκουγόταν καὶ ή δυστερή κραυγή μᾶς γυναλικας... Θά έλεγει κατείς, διτή μιούγκριζαν ζγιάσια θηρία...

Ένω περιμέναμε νά μᾶς έρθουν καὶ άλλες ένισχυσεις, διπλαίς τούς αποσπάσματος μούν έξιγησε. δις οι διαμινολάτραι έκεινοι ήταν κατέναιε σε μιά αίρεσι, πού άριθμούσε πολλά μέλη σ' ήλη τήν περιοδέρα. Ή όρχες έψαχναν από καϊούν πόλη θρούν τό καταφύγιο, στό διποίο συγκεντωνότουσαν οι αίρετοι. Καὶ, αυτή τή φορά, κατωθίσαντας μάτιοσαν, έπι τέλους, ν' άνασκαλώντας τόν χωροφύλακών μετά τούς πυροβολισμούς δύτι κάτι συνέθαινε. Είδαν έμαθαν πώς μέσα στή σπηλιά ήσαν πολιορκημένοι μάγοι, άρχισαν νά τούς καταρίωνται καὶ νά παρακαλούν τόν χωροφύλακες νά εκεάνουν δλους αύτούς τούς διαθεματισμένους πού ντροπήσαν τό χωριό...

Κατά τά γαράντα, έφτασαν στό όραγκο οι δικαστοί πού ποστεράς έπεισαν τήν παράξενη λειτουργία της γηραιότερης σπηλιάς της θρησκείας.

Οι χωροφύλακες, ωλέποντας δις οι αίθουσα και ή παρακαλήσιες τους, διπεισάθησαν στή καταφύγιον της παραδοσιακής θρησκείας. Καὶ πολλοί άλλοι έφτασαν στή σπηλιά, πού έπεισαν τήν παράξενη λειτουργία της γηραιότερης σπηλιάς της θρησκείας.

«Προστούμενοι νά πεθάνουμε έδω μέσα! ούρισαν. Κάτω οι έχθροι τού Διαβόλου!...

Οι χωροφύλακες, ωλέποντας δις οι αίθουσα και ή παρακαλήσιες τους, διπεισάθησαν στή καταφύγιον της παραδοσιακής θρησκείας. Καὶ πολλοί άλλοι έφτασαν στή σπηλιά, πού έπεισαν τήν παράξενη λειτουργία της γηραιότερης σπηλιάς της θρησκείας.

Οι χωροφύλακες, ωλέποντας δις οι αίθουσα και ή παρακαλήσιες τους, διπεισάθησαν στή καταφύγιον της παραδοσιακής θρησκείας. Καὶ πολλοί άλλοι έφτασαν στή σπηλιά, πού έπεισαν τήν παράξενη λειτουργία της γηραιότερης σπηλιάς της θρησκείας.

«Νατέρε» από λιγη δύο, οι αίθουσαν πόλητοι έφτασαν στή σπηλιά, πού έπεισαν τήν παράξενη λειτουργία της γηραιότερης σπηλιάς της θρησκείας. Καὶ πολλοί άλλοι έφτασαν στή σπηλιά, πού έπεισαν τήν παράξενη λειτουργία της γηραιότερης σπηλιάς της θρησκείας.

τους, θά πάθαιναν άσφυξία από τοὺς καπνούς!

Όγδοντα πέρα από τὸ καταφύγιο τους καὶ ζάτειναν ἔνας-ένας σ' αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας, μὲ μάτια κατακόκκινα, παραπατῶντας, ζάλισμενοι ἀπὸ τὰ ὄργια καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνίδην σύγρυπνία, χωρὶς νὰ ξέρουν γιατὶ οἱ χωρικοὶ τοὺς ἔφτυναν καὶ τοὺς ἔβριζαν... Οἱ χροφύλακες πετούσαντε στὸν καθένα τους κι' ἀπὸ ἕνα ποροῦ, γιὰ νὰ σκεπάσουν τὴν ἀδιαστική γυναικότητά τους.

"Υστέρη" ἀπὸ δύο μέρες, ἤκουσα τὸ δικαστήριο τὸν Τάκε Καπούρα, τὸν ἀρχηγὸν τῶν δαιμονολατρῶν, ν' ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα τῆς "Θηροκείας" του. Τὸ θλέματα τοῦ μυστηρώδους αὐτοῦ θεράπωνος ήταν, ἀποχαμένο σὲ μακρινούς ὄριζοντες...

Ο Καπούρα δὲν ἤσερε οὔτε νὰ γράψῃ, οὔτε νὰ διαβάσῃ.

--Τὸ κακὸ ποὺ θασιλεύει σήμερα στὸν κόσμο—εἶπε, μεταξὺ ἀλλων, ὡς αἰρετάρχης—μονάχος μὲ τὸ κακὸ θά κατανικῆθη. "Ο ποιος ἔκαντει τὸ κακό, ἐκτινάζει τὸ Διάστημα ποὺ φέρει μέσα του καθένανθρωπο! Λατρεύουμε καὶ ὑπέτρεψομε τὸ Σατανᾶ... γιὰ νὰ τὸν ἔξολοθρεύσουμε!" Πρέπει νὰ κατανίγκας σουνε μᾶλλον καπελάνα νὰ δεγχτῇ τὸ φίλαματα ἐνὸς ἀποκρουστικοῦ γέρου, τὴν κάνουμε νὰ συχατά τὸν ἔρωτα καὶ νὰ μην ἔχῃ πειά τὸ νῦν τῆς διαρκῶς ἀπασχολημένο μ' αὐτὸν. Αὐτὸν εἶναι τὸ θέλμα ποὺ θεοῦ! Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὅμις τὸ θέλημά του, πρέπει νὰ λατρεύσουμε πρώτα μὲ πάθος τὸ Διάστημα!...

Τὸ δικαστήριο δὲν συγκινήθηκε διόλου ἀπὸ τὶς ἔξηγήσεις τῶν Ρουμάνων δαιμονολατρῶν. Καὶ οἱ ὄγδοντα... γυμνισταὶ καταδικάστηκαν σὲ διάφορες ποινές, ἀπὸ πελύμητη φύλακιοι ἔως μαστίγωσι.

Μὰ καὶ οἱ ἰδιοὶ οἱ δικασταὶ έρευν πολὺ καλά, ὅτι καμμιὰ δύναμι στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἔρειζων ἀπὸ τὴν συνείδησι τῶν ἀφελῶν αὐτῶν Ρουμάνων χωρικῶν τὴν πεποίθησι, διτὶ τὰ θελευτάρχη δργιά τους ἔχουν ἐρεβούσκοτα, καὶ ὅτι, δισταλεύοντας τὸ Σατανᾶ, ἔργαζονται γιὰ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου! Ή δαιμονικὴ θηροκεία ποὺ πιστεύουν, τοὺς ζαλίζει σάν χασίς, καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ οκεφθοῦν ψύχραιμα καὶ λογικά. Καὶ ἡ καταδιώξεις ἔκ μέρους τῶν ἀρχῶν, τοὺς κάνει νὰ νομίζουν πώς εἶνε ἥρωες καὶ μάρτυρες μιᾶς! Ιδέας!...

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΞΥΡΙΣΤΗΚΕ Ο ΧΕΒΤΡΕΥ*

Κάποτε, ὁ μέγας "Αγγλος" κωμικός Κάρολος Χέθτρευ, μπανονάτος στὸ πανδοχέα:

—Ξέρεις, καλέ, μου ἄνθρωπε, αἰσθάνομας τρομερή φαγούρα στὸ πρόσωπο. "Έχω μέρες νὰ ξυριστῶ. Μοῦ δείχνεις ποὺ εἶνε τὸ κουρεό του χωριοῦ σας;

—Δεν ἔχουμε κουρεύν στὸ χωριό μας, κύριε, τοῦ ἀποκριθῆκε πανδογεύοντας στονεράμενος. "Ενας μονάχα χωριανός μας ξέρει νὰ ξυρίζει, ἀλλά...

—Πῶν εἶνε: Δεῖξε μου γρήγορα τὸ σπίτι του! τοῦ φώναξε ἀνυπόμονο ἡ Χέθτρευ.

—Νά..., ἀπέναντι. "Η ἀντικρυνὴ πόρτα, εἶπε διστακτικά ὁ πανδοχέας.

Ο Χέθτρευ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ χωρικοῦ ποὺ «ξέρει η Συζήλη» καὶ, μάλιστα θέρμηκε μπροστά του, τοῦ ἔξηγήσεις τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως του...

Ο χωρικός, ἀφοῦ ἔμεινε σκεφτικός λίγες στιγμές, εἶπε στὸν ἐπισκέπτη του:

—Μοῦ κάνετε τὴν χάρι νὰ ἐσπλωθῆτε στὸ πάτωμα;

Ο Χέθτρευ, νομίζοντας πώς έτσι ξυρίζονται στὸ ἀπομακρυσμένο ἔκεινο χωριό, ἐσπλώθηκε στὸ πάτωμα κι' ὁ χωρικός τὸν δύοριστο πρόφιλα!

"Οταν σηκώθηκε ὁ Χέθτρευ, δὲν μπόρεσε πειά νὰ κρατήσῃ τὴν περιέργεια του. Καὶ, δίνοντας στὸν θεράπωνο ποὺ τὸν δύρισε ἐτοπίσαντας πάντας τὴν ἀστραπήν την, τὸν ῥώτησε:

—Μά γιατὶ, ὀγκητή μου, μὲ ἐξάπλωσες στὸ πάτωμα γιὰ νὰ μὲ ξυρίσους;

—Ἐτοι συνήθισα, κύριε... τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ χωρικός. "Έγιο δὲν ξυρίζω ποτὲ ζωτανούς ἀνθρώπους. Ξυρίζω πεθαμένους! Κόκκαλο ὁ Αγγλος κωμικός.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Βρασμένα κρεμμύδια εἶνε ἡ πιὸ καταλληλη τοσοφή γιὰ ἔνων ποὺ κρεβατιστώθηκε απὸ γρίπη καὶ βρίσκεται σ' ἀνάρρωσι.

* * *

Στοὺς ρευματικούς εἶνε ὡφέλιμα τὰ σέλινα καὶ τὰ παντζάρια.

* * *

Η ὥριμες ντομάτες θεραπεύουν τὴν χολερικότητα.

* * *

Τὸ μέλι εἶνε οπουδόπιο διαιτηματικό καὶ μάλιστα δταν τρώγεται μὲ καρύδια.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Τοῦ Ἰταλοῦ Λ. ΜΑΝΤΖΟΝΙ)

"Η δύστυχη μανοῦλα μου κοιτάει μὲς τὴν κλινή, Να τὴν θοηθῆσαι δὲν μπορῶ κι' ἔγω τὸ μαυρίσμένο Κι' ἀν ὁ σκληρός ὁ θάνατος τὴν πάρη τί θά γινω, 'Εδω στὸν κόσμο τὸ δύσαν, ἔριο, χωρὶς ἐκείνη;

Θεέ, ιά ζητάω τὸ φωμί, τὸ θράδι λίγη σκέπη, "Ω, νὰ τὴν γιάτρευες ὁ Χριστός, Εκείνος ποὺ μᾶλλον θέλει! Χριστός μου, γιάτρεψε την...καὶ σὺ ζουνε παιδάκι, Σπλαχνίσω τὴν μάνα μου, ξαλάφωσην, Χριστός μου,

Κι' ἔσου στὸν κόσμο στάθηκης γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, Μα χωρὶς μάνα καὶ γονιό πῶς είχες νὰ περάσης; Σαλάφωση τὴν μάνα μου, ξαλάφωσην, Χριστός μου, 'Αλλας κι' ἔγω τὸν δένθα σου ποσεύθη ποτὲ μου,

Κι' ἀν ίσως δὲν θά γιάτρευθῃ καὶ τὴν ποθεῖς σιμά σου οἴμι κ' ἔγω μαζύ μ' αὐτήν νάλθα στὴν ἀγκαλιά σου!..."

Ο ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ ΤΟΥ

(Τοῦ Γερμανοῦ N. ΛΕΝΑΟΥ)

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

"Η αμυγδαλίες θατίζουνε, Καὶ μὲς τὰ στήθια μου ή καρ- διά σταράκι, Μουρμουρίζει, Τὸ πουάκι μουρμουρίζει, Καὶ τὸ πουλί γλυκόφωνα

Νά κελαδήση ἀρχίζει, Καὶ μές τὰ στήθια μου ή καρ-

διά σταράκι, Ολόγαση σκιρτά,

'Αλλά' δύμως πάντα σὲ ποθῶ,

Τσιμπούκι μου χρυσό!

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Εἰς τοὺς ἀγροὺς ὀλόξανθαστά τὰ στάσια κυματίζουν, Κι' ἀπὸ τὸ πλήθησο τὸν καρ-

(πάν)

Τὰ δενδρικά λυγίζουν, Κι' δλούθη ρίχνει φλογερές

'Ο κήλιος σαγιτιές,

'Αλλά' δύμως πάντα σὲ ποθῶ,

Τσιμπούκι μου χρυσό!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΡΟ

Καὶ πότε εἶνε χαρούμενος Εύτυχισμένος σὸν περνῶ Χωρὶς θέντα καθύδι, Καὶ πότε λέπρα;

Μὲ τὸ σταφύλι, τὸ κρασί, Καὶ πότε λοιπά τὰ δύρα,

Εύτυχισμένος σὸν περνῶ

Χωρὶς θέντα καθύδι,

'Αλλά' δύμως πάντα σὲ ποθῶ,

Τσιμπούκι μου χρυσό!

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Χειμώνα...κάποιανε καὶ σὺ θέντης καλὴ μέρα, Εἰς τὰ φωτιά σιμά,

Κι' ένωνται μαπακιές, Ακόμη πλέον σὲ ποθῶ,

Αἴπ' τὸν ψηλὸν αἰθέρα,

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Κι' είγεται στέλνουν στὸν "Α- πλαστον" Νά νικηθοῦν οἱ ἔχθροι μας,

Έκει ποὺ γῆ κι' οὐδαίνδες Εγκοδούλευται, πέ ψου,

Πέτοισον θά θεωρούσσος, Πέ τον κάμπους τοῦ πολέμου;

Έκει κι' δένθα Ζούγγυνας μας

Στὸ γαία έκει πεισμένος Βοηθήσοτε με!

Φωάρζει πληγωμένος,

Έκει κι' δένθα Τούρκικά Κεφαλλα, θά θερίσω,

Μέ τὸ σπαθί καὶ τὰ δεσμά Τοῦ σκλάβου θά νά λύσω,

Έκει κι' δί Μίλος τὸ θεριδού Κουατά, σιματζιμένος,

Κι' δταν τὰ μαύρα σιδερά Συντρίψῃ δι σκλαβωμένος,

Τότε κι' έμεις μὲ τὸ θεού Μαζύ θ' δινταπαθούμε

Κι' έκει σὲ χάματα θλεύθερο

"Ολοι θά κοιμηθούμε,

Τοῦ θεού θά κοιμηθούμε,